

«Tots carreguem amb coses que no han acabat com volíem»

L'enginyer blanenc Francesc Borrell debuta com a novel·lista amb «Per sempre, mai més», un relat sobre tres amics condicionats per les seves aspiracions i l'amor pel jazz

Francesc Borrell Ros (Blanes, 1977) és enginyer de telecomunicacions i electrònica, però també músic, lector compulsiu i escriptor. Dit d'una altra manera: algú que ha après a conviure amb la precisió del número, la fragilitat de l'acord i la volatilitat de la paraula. Aquest blanenc polifacètic ha passat per diversos grups de pop-rock, ha gravat discos en una vida anterior i, encara avui, toca el baix -versions de Wilco incloses- a Wantun. Després de publicar relats, debuta en la novel·la amb *Per sempre, mai més* (La Magrana), una obra que parla de l'amistat, la creació, l'absència i el pes de les aspiracions no complertes. El pas literari al format més llarg no és casual: «Els contes et permeten obrir i tancar una història amb poques paraules, amb una temàtica concreta. La novel·la em donava espai per explorar els personatges, la seva evolució, arribar amb més profunditat a la complexitat dels caràcters.» *Per sempre, mai més* neix, de fet, a partir d'una escena escrita per a un curs d'escriptura. Aquell fragment va créixer, es va estirar per davant i per darrere, fins que va emergir Marc Burset, el seu protagonista, un músic melòman excessiu, brillant i escindit. La novel·la és una història d'amistat, de rebel·lia i d'abismes. La música no hi és com a ornament: és estructura, llenguatge i metàfora. Marc és un pianista amb oïda absoluta, inconformista i subversiu; Jan, el narrador, és afinador de pianos i amic íntim dels temps del conservatori; Gina fa de vèrtex de l'amor compartit i ferit. Tots tres arrossegueu una mateixa afecció tòxica: l'aspiració excessiva. La idea d'arribar amb la música a algun lloc sense massa concessions. «Estan en part condicionats per les seves pròpies aspiracions», diu Borrell, que a més afegeix: «la frustració de no arribar, o d'arribar només a mitges, és una experiència col·lectiva. Tots carreguem amb coses que no han acabat com volíem». En tot el llibre flota una sensació de decadència continguda, de deute vital no resolt. Un triangle afectiu marcat per la música, l'amistat i el desig. La història comparteix l'escenari del jazz català, que vibra en clubs petits, als carrers nocturns del Gòtic, la plaça Reial, el Jamboree, el Harlem, el Liceu. Les descripcions són breus, precises, efectives. No hi ha pedanteria musical; hi ha una història que es construeix en un univers afectiu. El jazz, en aquest sentit, no és un gènere: és una manera de pensar. Improvisació, llibertat, risc, creació en temps real. «El jazz em permetia parlar de creativitat i també de la llibertat de la creació musical respecte de la comercialitat de la música.» No és casual que la novel·la parli d'absències. Escriure, aquí, és la denúncia de la falta d'un amic. És, en part, un dol. Un pont per travessar el buit. El narrador explica la història com un homenatge pòstum, un intent de fixar una persona en el text abans que el temps l'esborri del tot. «Tenia por que tot allò que havia començat de nou desaparegués de la meua vida, i per sempre», diu el protagonista. Per damunt de tot plana la mort. No com un clímax efectista, sinó com una amenaça constant. Ni la música, ni el talent, ni l'amor aconsegueixen desactivar el final anunciat de totes les coses. La novel·la avança cap a una escissió interna que arrossega Marc cap al seu propi buit, entès en clau existencial. Hi ha vida. Improvisació. Un afecte masculí entre amics, sense necessitat d'excuses. Enginyer i narrador, Borrell no veu contradicció entre ciència i literatura. Al contrari: l'una oxigena l'altra, assegura. «La literatura és una escapada de les coses més regulades, més numèriques. Imaginar mons i personatges és una llibertat absoluta. La música actua com a lligam: una forma d'art que li permet respirar fora de les normes estrictes del món científic.» *Per sempre, mai més* és una pregunta oberta dita en veu baixa. Una cosa així com l'última frase de Marc Burset que ressona més enllà del llibre: «Les accions que fem, difícilment podem dir si són encertades o no.» El temps ja en donarà el veredict.

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2025/12/28/tots-carreguem-amb-coses-han-125181775.html>